

—
Верховний
Суд

ОГЛЯД РІШЕНЬ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ

За період з 28.10.2019 по 01.11.2019

2019/38

Дата прийняття:	29/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	29/10/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF NOVAYA GAZETA AND BORODYANSKIY v. RUSSIA (Application no. 42113/09)
Зміст:	<p>Заявником виступила зареєстрована в Москві компанія – редакційно-видавничий дім, який редагує та видає національну газету «Новая газета» з тиражем 500 000 примірників.</p> <p>Другий заявник – Б. народився 1959 року і проживає в м. Омськ. 25 серпня 2005 року в газеті було опубліковано статтю Б. про губернатора Омської області П. із назвою «Папа Омский, или колокол в маске». Ця стаття містила в собі висловлювання автора щодо власності П., його нерухомості та автомобілів.</p> <p>17 вересня 2007 року П. порушив цивільне провадження проти заявників, вимагаючи відшкодування моральної шкоди у розмірі 150 000 рублів за дифамацію. П. свої доводи аргументував тим, що він був державним службовцем і що в цій статті він зображений в очах суспільства як особа, яка вчинила незаконні та неетичні дії, а також впливала на державні органи, посадових осіб і громадян.</p> <p>12 жовтня 2007 року Куйбишевський районний суд м. Омськ розглянув справу за відсутності заявників та ухвалив заочне рішення. Суд мотивував своє рішення тим, що обов'язок доведення правдивості інформації, поширеної в засобах масової інформації, лежить на відповідачах, тоді як скаржник повинен довести факт того, що така інформація була поширена. Районний суд задовольнив позов П., зобов'язавши відповідачів опублікувати спростування, та стягнув із них солідарно 150 000 рублів разом зі сплатою поштових витрат у розмірі 100 рублів.</p> <p>Компанія-заявник та Б. зверталися до суду із заявами про те, що вони були відсутні на судовому засіданні з поважних причин, однак їхні заяви суд визнав необґрунтованими.</p> <p>За апеляційною скаргою адвоката компанії-заявника на рішення суду першої інстанції, Омський обласний суд підтримав попереднє рішення суду, проте зменшив суму відшкодування до 50 000 рублів.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 10 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (Конвенція) (право на свободу вираження поглядів).

Дата прийняття:	29/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	29/10/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF BYCHKOV v. RUSSIA (Application no. 48741/11)
Зміст:	<p>Заявник Б. на час подій був студентом Таганрозької філії Російського нового університету (філія) – приватного закладу вищої освіти.</p> <p>24 червня 2009 року заявник разом із двадцятьма студентами з його групи поскаржились директору філії та керівній адміністрації на викладача інформатики А., який під час лекцій висловив погрози на адресу студентів у зв'язку із їхніми коментарями.</p> <p>Окрім того, студенти поскаржились на незадовільний рівень навчального процесу та на викладачів, які не сприяють студентам у навчанні, не надають їм допомоги; зокрема, студенти зазначили, що допуск до складання іспиту викладачі оцінюють з огляду на відвідуваність їхніх лекцій, як це робить викладач А.; студенти вказали також на ймовірне отримання А. коштів за приймання іспитів.</p> <p>Примітно, що студенти не отримали відповіді на цей лист.</p> <p>Викладач А. порушив провадження про дифамацію проти заявника Б., інший студент П. виступив як співвідповідач у справі.</p> <p>21 січня 2010 року районний суд відхилив скаргу А.; при розгляді цієї справи суд узяв до уваги усні свідчення восьми студентів, підписантів листа, які підтвердили його зміст.</p> <p>Районний суд вказав, що описаний у листі інцидент дійсно мав місце, і що студенти могли цілком обґрунтовано вважати вислови А. погрозливими. Суд підкреслив, що студенти законно скористалися своїм правом звернутися зі скаргою до керівної адміністрації навчальної установи, яка мала прийняти їхню скаргу та надати відповідь. Суд звернув увагу, що в листі А. прямо не звинувачується у хабарництві, проте цей факт потребує перевірки.</p> <p>12 квітня 2010 року обласний суд як суд апеляційної інстанції скасував попереднє рішення суду з процесуальних підстав, зазначивши, що суд першої інстанції має визначити, чи всі підписанти листа мають бути залучені як відповідачі у цій справі, і направив справу на новий розгляд.</p> <p>9 вересня 2010 року районний суд знову відхилив позов А. проти двадцяти підписантів листа; судом було встановлено, що такі факти діяльності А. дійсно мали місце, що підтвердили попередньо заслухані інші свідки-студенти.</p> <p>15 листопада 2010 року обласний суд знову скасував попереднє</p>

рішення суду і направив справу на новий розгляд, доручивши районному суду перевірити правдивість зазначеної в листі інформації. 21 лютого 2011 року районний суд задовольнив позов А. проти дванадцяти студентів; щодо інших восьми студентів адвокат А. відкликав свої позовні вимоги. Районний суд встановив, що твердження, викладені у листі, не були підтверджені, і усні свідчення студентів не мали доказової сили, оскільки вони є підписантами листа, а тому зацікавлені в результатах провадження. Окрім цього, студенти не звертались до правоохоронних органів або органів у сфері запобігання корупції щодо дій А.

Кожного зі студентів було зобов'язано сплатити на користь А. по 1000 рублів моральної шкоди. Б. та студентку К. – які роздрукували та розмістили лист (відповідно), було зобов'язано сплатити по 1500 рублів.

19 травня 2011 року обласний суд підтримав попереднє рішення суду в порядку апеляційного провадження.

Оцінка Суду.

Пункт 16. Суд вважає, що покладення на заявника відповідальності за дифамацію та обов'язку сплати відшкодування А. становить втручання у його право на свободу вираження поглядів. Втручання ґрунтувалось на положеннях Цивільного кодексу в частині права на повагу до гідності та честі й переслідувало законну мету захисту репутації викладача А.

Далі необхідно з'ясувати, чи було таке втручання необхідним у демократичному суспільстві.

Пункт 17. Лист, який заявник підготував та надрукував від імені групи студентів, було передано до керівної адміністрації закладу освіти шляхом приватної кореспонденції; він не був оприлюднений широкому загалу. Відповідно, Суд буде застосовувати свою усталену прецедентну практику стосовно права заявника повідомляти про незаконну поведінку посадової/службової особи до органу, уповноваженого розглядати такі скарги (див.: *Zakharov v. Russia*, no. 14881/03, § 23, 5 October 2006; *Kazakov v. Russia*, no. 1758/02, § 28, 18 December 2008; *Bezmyannyy v. Russia*, no. 10941/03, § 41, 8 April 2010; *Sofranschi v. Moldova*, no. 34690/05, § 29, 21 December 2010; *Siryk v. Ukraine*, no. 6428/07, § 42, 31 March 2011).

У таких справах Суд готовий оцінити добросовісність заявника та спроби встановити істину, застосовувавши більш суб'єктивний та м'якший підхід, ніж в інших видах справ (див. *Medžlis Islamske Zajednice Brčko and Others v. Bosnia and Herzegovina* [GC], no. 17224/11, § 82, 27 June 2017).

Пункт 18. Обставини згаданих вище справ є аналогічними до обставин

цієї справи. Заявник та його однокурсники діяли в межах, встановлених для подачі таких скарг; вони послались на положення контракту про надання освітніх послуг щодо коментарів, пропозицій на адресу керівної адміністрації. Студенти не використовували образливого, грубого або нестриманого висловлювання, яке могло образити чи принизити викладача А.

Зокрема, зміст цього листа не було широко розповсюджено або ж опубліковано в пресі, а отже, він не підірвав поваги інших колег – викладачів або студентів до А. Той факт, що студенти повідомили про неврегульовану поведінку, яка мала місце у приватному закладі, не має вирішального значення (для порівняння див. рішення у справі *Siryk v. Ukraine*, no. 6428/07, у якому заявник повідомив про ймовірну корупцію в державній податковій академії). Відповідним елементом є те, що скарги мали бути подані до компетентного органу, уповноваженого їх розглядати, таких як керівник філії навчального закладу або керівна адміністрація університету, як і в цій справі.

Пункт 19. Крім того, Суд не переконаний у тому, що російські суди, розглядаючи скаргу, застосовували стандарти, які відповідали принципам, закріпленим статтею 10 Конвенції, або опирались на належну оцінку відповідних фактів.

По перше, під час останнього етапу проваджень вони (суди) оголосили три пункти (імовірно листа) наклепницькими, не намагаючись з'ясувати відмінність між оціночними судженнями та констатацією факту.

Суд наголошує, що твердження про «грубу та залякуючу» поведінку було лише одним із прикладів оціночного рішення, яке відображало суб'єктивну оцінку студентами манери спілкування викладачів. Це не піддається доказуванню, і вимога довести правдивість оціночного судження порушує свободу думки (див. для порівняння рішення у справі *Siryk v. Ukraine*, no. 6428/07, що наведено вище, §§ 46-47).

Пункт 20. По друге, в листі описано два інциденти, свідками яких були студенти. Під час першого та другого етапів проваджень суди визнали їх усні свідчення достатніми для того, щоб встановити, що такі події дійсно відбулись так, як їх було описано. Під час третього етапу проваджень ці докази (усні свідчення) суд відкинув із тих міркувань, що сторони процесу не могли бути правдивими щодо подій, викладених у листі.

Така повторна оцінка доказів не є переконливою для Суду.

Імовірно, не існує прецедентного органу або принципу російського права, який би закликав до виключення всіх доказів сторін провадження як недостовірних.

Районний суд не посилався на будь-які прояви нещирості або дійсно

	<p>нечесності, що могли поставити свідчення студентів під сумнів. Імовірно, що ніхто, окрім викладача А., не ставив під сумнів опис двох інцидентів, згаданих у листі. За цих обставин, Суд не може дійти висновку, що національні суди здійснили «належну оцінку відповідних фактів».</p> <p>Пункт 21. Вищенаведені твердження є достатніми для того, щоб Суд дійшов висновку про те, що в цій справі мало місце порушення статті 10 Конвенції.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 10 Конвенції (право на свободу вираження поглядів).
Дата прийняття:	29/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	29/01/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (Конвенція).
Назва:	CASE OF STANKŪNAITĖ v. LITHUANIA (Application no. 67068/11)
Зміст:	<p>Справа стосувалася скарг заявниці щодо рішень органів влади про встановлення опіки над її дочкою та затримки у відновленні їх спілкування.</p> <p>19 березня 2008 року районний суд затвердив мирову угоду між заявницею та Д.К., які на той час проживали окремо, щодо того, що їхня дочка буде проживати з Д.К. Рішення суду першої інстанції підтримав апеляційний суд 29 травня 2008 року, який апеляцію заявниці відхилив. Заявниця зберегла за собою право на побачення зі своєю дочкою та можливість періодично брати її до себе додому.</p> <p>У кінці 2008 року колишній співмешканець заявниці Д.К. звинуватив її у застосуванні сексуального насильства до їхньої дочки, яка народилась у 2004 році.</p> <p>Розслідування щодо звинувачень заявниці припинили у листопаді 2010 року, у зв'язку з тим, що підтверджені злочинним діям заявниці не було встановлено.</p> <p>Водночас у жовтні 2009 року за наслідками провадження стосовно її дочки було прийнято рішення про тимчасову опіку сестри Д.К. над дівчинкою, а заявниці було дозволено мати побачення з нею під наглядом. Таке рішення прийняли після того, як Д.К. втік із правоохоронних органів, після чого в м. Каунас було знайдено тіла двох убитих осіб. Згодом Д.К. знайшли мертвим у квітні 2010 року.</p> <p>Після того, як розслідування щодо заявниці припинили, рішення про що</p>

	<p>було підтримане в судовому порядку, вона звернулася із заявою про повернення їй дочки. Заява була задоволена в грудні 2011 року. Вирішуючи цю справу, суд перевірів обставини, встановивши, що кримінальні звинувачення стосовно заявниці було знято, а також узяв до уваги прецеденту практику ЄСПЛ щодо забезпечення найкращих інтересів дитини.</p> <p>Незважаючи на рішення суду та залучення державного виконавця, сестра Д.К. відмовилася повернути дитину.</p> <p>У зв'язку із цим органи влади декілька разів намагалися примусово повернути дівчинку: одна із таких спроб була невдалою, оскільки знайомі родини Д.К. та його сестри оточили будинок, чим перешкодили органам влади забрати дитину.</p> <p>Зрештою, в травні 2012 року державний виконавець та поліція забрали дівчинку і повернули її заявниці, незважаючи на присутність натовпу.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Відсутність порушення статті 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя).
Дата прийняття:	29/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	29/10/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF PODDUBNYY v. RUSSIA (Application no. 77185/11)
Зміст:	Заявник скаржився на підставі пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до Конвенції на невиконання або затримку у виконанні державою судових рішень, постановлених на його користь.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 6 Конвенції (право на справедливий суд). Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (право на мирне володіння майном) щодо затримки виконання рішення суду від 23 травня 2008 року щодо періодичних платежів.
Дата прийняття:	29/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	29/01/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF PISICĂ v. THE REPUBLIC OF MOLDOVA (Application no. 23641/17)
Зміст:	У 2002 році заявниця – Н. та П. одружились, 14 липня 2003 року в них народився син.

	<p>6 березня 2006 року подружжя розірвало шлюб. Заявниця отримала опіку над їхнім спільним сином.</p> <p>Заявниця залишилась у родинному будинку, і через деякий час почала спільно проживати з колишнім чоловіком; згодом, 5 серпня 2007 року, у них народилося два сини (двійнята). П. визнав своє батьківство щодо них.</p> <p>У 2012 році П. почав проявляти агресію до Н. 26 грудня 2012 року Н. разом із дітьми залишила родинний будинок разом із дітьми.</p> <p>Під час провадження у справі про опіку над дітьми, між липнем 2013 року та листопадом 2015 року Н. скаржилася дев'ять разів до різних органів влади, що П. маніпулював дітьми і використовував різні засоби, щоб налаштувати їх проти Н.</p> <p>Незважаючи на декілька судових охоронних приписів, виданих в рамках провадження про опіку, яким було встановлено заборону П. контактувати з дітьми, він забрав їх до себе й відмовився повертати Н.</p> <p>У 2014 році спеціалізована установа підготувала декілька психологічних висновків, згідно з якими ставлення дітей до їхньої матері (Н.) змінилося; зокрема, було виявлено, що віддалення дітей від їхньої матері було результатом емоційного насильства П.</p> <p>Місцеві органи опіки та піклування рекомендували тимчасове окреме проживання дітей від обох батьків для надання їм психологічної допомоги, однак така рекомендація не мала відповідного продовження.</p> <p>Зрештою, Н. отримала опіку над двома молодшими синами в червні 2015 року. Однак рішення суду не було виконане, оскільки діти були опозиційно налаштовані проти Н.</p> <p>За результатами нового етапу проваджень у 2018 році, суди, взявши до уваги їх міцний зв'язок з батьком, вирішили, що двоє молодших дітей мають проживати з П.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя) з причини неспроможності держави виконати свої позитивні зобов'язання відповідно до цього положення.</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>29/10/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>29/01/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF BARALIJA v. BOSNIA AND HERZEGOVINA (Application no. 30100/18)</p>
<p>Зміст:</p>	<p>Справа стосувалася юридичної прогалини, яка унеможливлювала здійснення заявницею – місцевим політиком, що проживала у</p>

	<p>м. Мостар, свого права голосувати або брати участь у виборах. Заявниця в справі – Б. проживала в одному з найбільших міст Боснії та Герцеговини і була очільником місцевого осередку політичної партії Naša stranka.</p> <p>В листопаді 2010 року Конституційний суд Боснії та Герцеговини визнав неконституційними деякі положення Закону про вибори від 2001 року щодо врегулювання виборів до місцевих рад.</p> <p>Конституційний суд установив, що механізм голосування, який ґрунтувався на цих положеннях, не забезпечував рівного виборчого права для виборців м. Мостар, зокрема, в аспектах розмежування виборчих округів і розподілу представників рад по кожному виборчому округу.</p> <p>Суд надав відповідним органам влади шість місяців для приведення положень Закону у відповідність Конституції Боснії та Герцеговини. Це рішення залишалося невиконаним. У 2012 році Конституційний суд прийняв рішення про невиконання парламентом рішення від 2010 року. Суд вказав, що оспорювані положення Закону втрачать чинність наступного дня за днем опублікування його рішення в офіційній газеті. 28 лютого 2012 року відповідні положення Закону про вибори втратили чинність.</p> <p>З цієї причини під час виборчих періодів у 2012 та 2016 роках місцеві вибори в м. Мостар не проводилися.</p> <p>Чинний мер міста був обраний на посаду у 2009 році. З 2012 року він мав «технічний мандат» у зв'язку із непроведенням місцевих виборів у м. Мостар.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 1 Протоколу № 12 до Конвенції (загальна заборона дискримінації).</p> <p>Згідно зі статтею 46 Конвенції (обов'язкова сила рішень та їх виконання) держава має внести зміни до відповідного законодавства не пізніше ніж через шість місяців після набуття цим рішенням статусу остаточного.</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>29/10/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>29/01/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.</p>
<p>Назва:</p>	<p><u>CASE OF DÜRRÜ MAZHAR ÇEVİK AND MÜNİRE ASUMAN ÇEVİK DAĞDELEN v. TURKEY</u> (Application no. 2705/05) Щодо справедливої сатисфакції.</p>

Зміст:	Справа стосувалася анулювання документів, якими посвідчувалось право власності заявників. У рішенні Суду від 14 квітня 2015 року ЄСПЛ констатував порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (право на мирне володіння майном). Це рішення стосується вирішення питання щодо справедливої сатисфакції відповідно до вимог статті 41 Конвенції.
Констатоване порушення (стаття):	Суд вирішив виключити скаргу в частині компенсації матеріальної і моральної шкоди. Таким чином, Туреччина має сплатити заявникам 1880 євро судових витрат.
Дата прийняття:	29/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	29/01/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	<u>CASE OF SİLAHYÜREKLİ v. TURKEY</u> (Application no. 16150/06) Щодо справедливої сатисфакції.
Зміст:	Справа стосувалася купівлі заявником близько 15 гектарів землі на острові. Право власності заявника на землю було зареєстроване, а дані внесені до земельного кадастру. У квітні 2003 року Казначейство порушило провадження з анулювання права власності заявника на землю і просило зареєструвати право власності за Казначейством. В червні 2004 року суд задовольнив позов Казначейства. 26 листопада 2013 року ЄСПЛ своїм рішенням констатував порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (право на мирне володіння майном).
Констатоване порушення (стаття):	Суд вирішив виключити скаргу в частині компенсації матеріальної і моральної шкоди.
Дата прийняття:	29/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	29/01/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	<u>CASE OF AKVARDAR v. TURKEY</u> (Application no. 48171/10)

Зміст:	Справа стосувалася спору щодо експропріації земельних ділянок, розташованих у м. Бахчелієвлер (Анталія), які належали померлим родичам заявника в той час, коли судове провадження щодо права на цю землю ще не завершилось.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (право на мирне володіння майном).
Дата прийняття:	29/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	29/01/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	<u>CASE OF HATİCE ÇOBAN v. TURKEY</u> (Application no. 36226/11)
Зміст:	<p>Заявниця – Х. на час подій була членом правління Партії за демократичне суспільство.</p> <p>У 2007 році Х. була звинувачена у поширенні пропаганди на підтримку терористичної організації за промову, з якою вона виступила під час «Всесвітнього дня миру», який проводила її партія.</p> <p>У 2008 році суд присяжних (the Assize Court) призначив Х. покарання у вигляді двох років і одного місяця позбавлення волі. Суд встановив, зокрема, що Х. підтримала заяву Робітничої партії Курдистану (РПК – незаконна збройна організація); також Х. закликала Туреччину розпочати перемовини з РПК та зауважувала, що РПК брала участь у чесній кампанії за самовизначення та свободу курдів, наголошувала, що існування цієї організації було необхідним, а її члени не мають здаватись силам безпеки.</p> <p>Х. подала скаргу. Вона стверджувала, окрім іншого, що офіцери поліції, які наглядали за демонстрацією, не відтворили повного змісту її промови у своєму звіті від 2 вересня 2006 року; вони не записали цієї промови, внаслідок чого її зміст був спотворений, і що вони не могли законно здійснювати нагляд за демонстрацією та робити записи через відсутність рішення судді.</p> <p>Крім того, Х. аргументувала свою скаргу тим, що версія промови, яка була відображена у пресі, відрізнялась від тієї, що була відтворена поліцією, і що суд не намагався з'ясувати причини невідповідності або отримати записи її промови.</p> <p>Насамкінець вона пояснила, що промова стосувалася необхідності розв'язання курдської проблеми демократичними та мирними способами. Її апеляція була відхилена.</p>

Огляд рішень Європейського суду з прав людини

	У 2014 році суд відповідно до положень нового законодавства вирішив призупинити виконання вироку ще до початку його виконання.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 10 Конвенції (право на свободу вираження поглядів).
Дата прийняття:	31/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	31/10/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF MAZUR v. UKRAINE (Application no. 59550/11)
Зміст:	Заявник скаржився, що його кували працівники міліції з 4 по 7 вересня 2007 року з метою отримання зізнавальних свідчень у вчиненні злочину. Зокрема, заявник вказував на несправедливість кримінального провадження, оскільки його засудження ґрунтувалось на показаннях його та співобвинувачених у справі, отриманих у результаті жорстокого поводження працівників міліції та за відсутності захисника.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування). Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) у зв'язку з використанням свідчень, отриманих внаслідок жорсткого поводження із заявником, для його засудження.
Дата прийняття:	31/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	31/10/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF MEHDIYEV v. AZERBAIJAN (Application no. 59090/12)
Зміст:	Заявник скаржився, що кримінальне провадження стосовно нього не було справедливим, зважаючи на його нездатність домогтися присутності свідків зі сторони захисту для їх допиту в суді. У невстановлену дату заявник відкрив свою автомийку. 13 липня 2011 року представники районного управління електромереж перевірили автомийку заявника і встановили, що її було самовільно підключено до загальної (публічної) мережі електропостачання, в результаті чого за електроенергію кошти не сплачувались. У невстановлену дату проти заявника було відкрито кримінальне провадження, і його було звинувачено у незаконному використанні

	<p>електроенергії, що заподіяло значних збитків.</p> <p>Під час судового провадження заявник заперечував свою вину і зазначав, що він не обслуговував стільки автомобілів, скільки вказувала прокуратура, тому за таку суму збитку не могла наставати кримінальна відповідальність.</p> <p>Сторона обвинувачення викликала, а суд допитав свідків, які вказували різну кількість автомобілів, які на день обслуговувала автомийка заявника.</p> <p>Заявник звернувся із клопотанням до суду із вимогою викликати й допитати чотирьох свідків зі сторони захисту, оскільки свідки обвинувачення, на його думку, навмисне завищували кількість обслугованих автомобілів з метою притягнення заявника до кримінальної відповідальності.</p> <p>Прокурор зауважив про відсутність такої необхідності, і суд відмовив заявникові у задоволенні його клопотання.</p> <p>У 2011 році суд визнав заявника винним за пред'явленим обвинуваченням і призначив покарання у вигляді штрафу.</p> <p>Оскарження заявником відповідного рішення з підстави порушення його права на виклик та допит свідків не призвело до бажаного результату.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 та підпункту «d» пункту 3 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).
Дата прийняття:	31/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	31/01/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF ULEMEK v. CROATIA (Application no. 21613/16)
Зміст:	Справа стосувалася скарг заявника на неналежні умови його ув'язнення у двох установах виконання покарань та відсутність ефективного засобу правового захисту у зв'язку із цим.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) у зв'язку з неналежними умовами ув'язнення в тюрмі Загреба. Відсутність порушення статті 3 Конвенції щодо умов ув'язнення заявника в державній тюрмі м. Глина (Хорватія).

Дата прийняття:	31/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	31/01/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	<u>CASE OF PAPAGEORGIU AND OTHERS v. GREECE</u> <i>(Applications nos. 4762/18 and 6140/18)</i>
Зміст:	<p>Справа стосувалась обов'язкової релігійної освіти у грецьких школах. Заявники в цій справі – п'ять громадян Греції, батьки та їх діти, які проживали на малих Грецьких островах. Перші три заявники – батьки та їхня дочка відповідно; четвертий і п'ятий заявники – мати та її дочка відповідно.</p> <p>Згідно з положеннями Конституції Греції та інших законодавчих актів, таких як Закон про освіту та рішення міністерства, релігійна освіта є обов'язковою для всіх учнів шкіл початкового та середнього рівня освіти.</p> <p>У липні 2017 року заявники звернулися до Вищого адміністративного суду з вимогою скасувати два нещодавні рішення міністерства, яким затверджувалась програма релігійної освіти на 2017/18 роки. На той час третя та п'ята заявниці навчалися у початковій та середній школах. Заявники, їх батьки, звернулися до суду із проханням невідкладно розглянути їх справу перед початком начального року, проте Вищий адміністративний суд відхилив вимоги заявників за відсутністю важливості.</p> <p>У своїх скаргах до ЄСПЛ заявники скаржилися, що якби вони хотіли, щоб їхні дочки були звільнені від релігійної освіти, то мали б задекларувати, що вони не є православними християнами. Крім того, заявники зазначили, що директор школи мав би підтвердити правдивість таких декларацій і ці декларації мали б зберігатися у шкільному архіві.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 2 Першого протоколу до Конвенції (право на освіту), витлумачене у світлі аспекту статті 9 Конвенції (право на свободу думки, совісті та релігії).
Дата прийняття:	31/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	31/10/2019 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF HADOBÁS v. HUNGARY</u> <i>(Application no. 21724/19)</i>

Зміст:	Заявник скаржився на надмірну тривалість кримінального провадження, яка не відповідала вимозі розумного строку.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) щодо надмірної тривалості кримінального провадження.

Огляд рішень Європейського суду з прав людини. Рішення за період з 29.10.2019 по 01.11.2019 / Відпов. за вип.: О. Ю. Тарасенко, Д. П. Мордас, Р. Ш. Бабанли. – Київ, 2019. – Вип. 38. – 15 стор.

Застереження:

1. Огляд окремих судових рішень, зокрема й їх переклад, здійснюється працівниками департаменту аналітичної та правової роботи Верховного Суду з використанням матеріалів, розміщених на вебсайтах Європейського суду з прав людини:

<https://www.echr.coe.int/Pages/home.aspx?p=home>,

<https://hudoc.echr.coe.int>.

2. Огляд рішень здійснюється з метою ознайомлення з їх коротким змістом. Для повного розуміння суті висловленої в судовому рішенні правової позиції необхідно ознайомитися з його повним текстом, розміщеним на вебресурсах Європейського суду з прав людини.

3. Інформація має суто допоміжний та довідковий характер та не має на меті висвітлити суть усієї проблематики, яка вирішується відповідними судовими рішеннями.

Стежте за нами онлайн

 fb.com/supremecourt.ua

 t.me/supremecourtua

 @supremecourt_ua